

18+

Борис Огнев

СВЕТИЛЬНИК ЖИЗНИ

Борис Огнев

Светильник жизни

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=54038726

ISBN 9785449865601

Аннотация

НЕЗАКОННОЕ ПОТРЕБЛЕНИЕ НАРКОТИЧЕСКИХ СРЕДСТВ, ПСИХОТРОПНЫХ ВЕЩЕСТВ, ИХ АНАЛОГОВ ПРИЧИНЯЕТ ВРЕД ЗДОРОВЬЮ, ИХ НЕЗАКОННЫЙ ОБОРОТ ЗАПРЕЩЕН И ВЛЕЧЕТ УСТАНОВЛЕННУЮ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВОМ ОТВЕТСТВЕННОСТЬ. Книга предназначена для поднятия настроения и новых открытий в себе и мире. Содержит стихотворения и поэмы, а также басни и баллады на разные темы жизни на русском, белорусском и английском языках.

Содержание

Родимый дом	11
Весна	12
Лето	13
Ранняя пора	14
Время	16
Ноябрь	17
Рождество	18
Беларусь	19
Роднае слова	22
Зара	23
Князь Вячка	24
Врачам	27
Ромашка	28
Минску	29
Бярэзіна	30
Трыялет	31
Быт	32
1	33
2	34
3	35
4	36
5	37
Война	39

Ветераны	41
Победа	42
Блудны сын	43
Мир	45
Орлёнок	46
Радзіма	48
Реквием по Брестской крепости	49
Господи, спаси и сохрани!	51
Мать партизана	53
1	53
2	55
3	56
4	57
5	58
6	59
7	60
Человек и Земля	61
Восень	62
Напутствие	63
Христос Воскрес!	65
Падарожжа	66
Новы Год	67
Спасибо за всё	69
Татьянин день	70
Тацянін дзень	71
Глаза души	72

Родны край	73
1	73
2	74
3	75
4	76
5	77
Поле	78
Маці	79
Чудный лик	80
Вдали от Родины	81
Раніца	83
Крест Христов	85
За жизнь!	86
Трагедия народа	87
1	87
2	89
3	90
Беларускі народ	91
Шануйце Радзіму!	92
Не падайте духом	94
Мама	96
Беларусь – мая Радзіма	97
Осень	98
My friend	99
Беларуская мова	100
Беражыце спадчыну	102

Патрыятызм	103
Сяброўства	105
Надзея, вера і любоў	106
Навальніца	108
Адно натхненне	109
Апошні снег	111
Блакітнае неба	112
Заклік	114
Сонца	116
Каханне	117
Родимый край	118
Настаўнікі	119
Я и вредные привычки	120
Клятва первокурсника	121
Человек	122
Об учёбе	124
О профессии	126
Некая крыўда	127
Посвящается	128
«Трыбуна працы»	130
Навек я твой	132
1	132
2	134
3	136
4	138
5	140

6	142
7	144
8	146
9	148
10	150
Конец ознакомительного фрагмента.	151

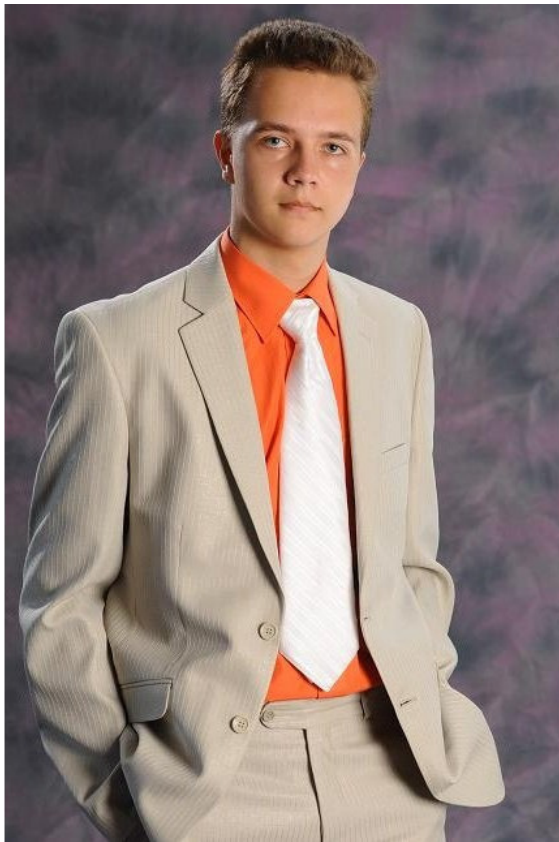
СВЕТИЛЬНИК ЖИЗНИ

Борис Огнев

© Борис Огнев, 2020

ISBN 978-5-4498-6560-1

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

От автора

В сборник вошла на сегодня вся моя лирика на русском,

белорусском и английском языках, написанная со школьной скамьи и до университета, темы призваны дарить позитив каждый день, потому и назвал сборник – «Светильник жизни».

Родимый дом

Родимый дом!
Какой ты мне приятный!
Ведь ты в работу
Отдых мне даёшь,
И ты всегда согреешь,
Я всегда опрятный,
И ты всегда меня
Из школы ждёшь!
Родимый дом!
Ты для меня прекрасен!
И никогда тебя я не забуду,
И петь тебе я вечно буду!

2002

Весна

Мне нравится весна,
Она ведь так красна!
Везде цветущие сады
И молодые травы,
А вот, за речкою шумят
Зелёные дубравы.
И пах весь лес
Смолой и соком,
А в небе, соловьи высоко
Песни заводили,
Весну хвалили...

2002

Лето

Дорогое лето!
Как тебя мы заждались!
Летят ласточки с приветом
На большую высь.

В небе солнце светит
Ярко, высоко!
И летит к нам лето
Быстро и легко.

Вот пришло к нам лето,
Душу всем согрело,
Песня зимы спета,
Как её пригрело?!

2003

Ранняя пора

Мгновенье красоты твоей,
Весна, сравнимо с чудом.
И красоты твоей
Вся прелесть ранним утром.

Передо мною расцветает
Цветов прекрасный хоровод,
И птицы радостно встречают
Весну и этот год.

2003

Осень, какая смутная пора,
Стоит октябрь у двора.
И жёлтый лист всё дальше сносит,
А в небе журавли уносят
Последние воспоминанья.
Уже не будет созерцанья
На синеву небес...
И только зимний мрачный лес
И всё в замёрзшем состоянии.
Но вот пришёл к нам Новый год
И больше не было забот

О лютой зимней стуже.
Вот птицы к нам уже летят,
Над головою кружат.
И вот весна к нам прилетела
И душу людям всем согрела.
А позже лето к нам пришло
И хлеб с собою принесло,
И синеву небес...
И стал богаче весь наш лес.

2003

Время

Бежит безжалостное время,
Проходят день за днём,
А на уроках смотрим «время»,
И вот, звонок мы подаём.
И не успеем оглянуться,
Как мы уже в седьмом...
Уже звонок, и мы несёмся,
Не опоздать бы, дело в чём.
И вот, выпускниками стали,
И разошлись мы кто куда...
Кто в техникумы поступали,
Кто в институты шли тогда.
Шло время, все мы возмужали,
И с добротой мы вспоминали,
Как годы школьные прошли,
Вот дети наши подросли,
Мы их учиться привели
Всё в тот же добрый старый дом,
Который школой мы зовём.

2003

Ноябрь

Ноябрь – листья облетели,
Деревья голые стоят
И скоро лютые метели
Завьют, заснежат весь наш сад.

На юг все птицы улетели,
Остался серый воробей,
Он не боится злой метели:
«Вернись же, солнышко, скорей!»

Без птиц нам грустно,
Мы скучаем по их весёлым голосам,
Когда весной их повстречаем,
Не будет радости конца!

2003

Рождество

Спешит, летит к нам Рождество,
И не заменит нам ничто
Весёлый зимний праздник,
К нам аромат тепла пришёл,
И будет очень хорошо,
Коль будет у нас радость.
Уже и ёлки все стоят,
И огоньки на них горят,
Висят шары и мишура,
И вот спешит к нам детвора
Играть и веселиться.
И запоют вокруг нас птицы,
Хоть до весны остались месяца,
А ароматы Рождества
На всех навеют небеса.
Чудесный праздник Рождество,
Когда вокруг светло, тепло,
Когда все весело смеются,
И песни радостно поются!

2003

Беларусь (баллада)

Ты зародилась, Родина моя,
Среди лесов, озёр, болот.
Всё шли враги твои
Вперёд, вперёд...

Ты защищалась, Родина моя,
Враги всё шли и наступали,
Но всё же выстояла ты,
Враги все пали...

И много войн прошло уже,
Но ты и не сдаёшься,
Крепчаешь с каждым часом всё,
Вперёд всегда ты рвёшься.

Когда орда стрелою по тебе скакала,
Ты не сдавалась, Родина моя,
Ты билась, рвалась, чуть справлялась,
Но всё равно свободу обрела.

И крестоносцы по тебе скакали,
Давили, жгли, топтали города,
Но всё равно мы духа не теряли,

И не бежали кто куда...

Когда пленил тебя Наполеон,
И на Москву собрался с войском он,
Не обошёл он и тебя,
Тебя, о, Родина моя!..

Началась новая война,
Война с фашистами СС.
И жуткая была война,
Которой помогал прогресс.

Когда закончилась война,
Везде руины были...
Война была, как пелена —
Везде пожары плыли.

Но вот, с руин тех повставали
Те города разрушенной страны,
Ещё красивей они стали,
Чем были раньше, до войны.

И наступил мир долгожданный,
В котором все счастливы были,
Порой взволнованный и странный,
Мы всё равно его любили.

Расти, живи, мой край родной,
Живи и процветай!

Всегда доволен я тобой,
Мой белорусский край!

Красив и весел ты, мой край,
Когда цветут сады,
Когда везде, как белый рай,
Цветут твои цветы.

Пуща Беловежская твоя —
Места живописней не бывает,
Ты вся такая, Родина моя,
Тебя мы никогда не потеряем!

Тебя мы будем до конца
Оборонять и защищать,
Тебя, о, Родина моя,
Нам ни за что не потерять!

2004

Роднае слова

Наша роднае слова!
Вельмі сэрцу ты міла,
І ў цябе, наша мова,
Загучыць наша сіла!

У славянскай сям»і
Мы кахалі цябе,
Ты – агонь на зары,
Ты – як свет у цемнаце!

Наша роднае, дзіўнае слова,
Колькі мудрасці ты нам дало!
І цяпер загучыць наша мова
Не навей, яшчэ лепш, як было!

2004

Зара

Агнём чырвоным
Зара рассыпалася,
Багровым, пурпурным
Яна залівалася.

І сіняе неба ўсё зацвяло,
І зоркі кудысьці прапалі,
Адкуль жа, зара, цябе прынясло,
Куды ж гэта зоркі папалі?

І сонца ўстае ў акрузе тваёй,
Святлом асляпляе прасторы,
А потым садзіцца, цягне за сабой
Зару, што схавала ўсе зоры.

Пярвей за сонца ўстаеш ты, зара,
Румяніш жытнёвае поле,
І светам сваім залацішся, зара,
І любіць цябе наваколле.

2004

Князь Вячка (балада)

Найшлі хмары раніцою,
Кропнуў ціха дождж,
«Рубон!» – крыкнулі ўсе воі,
Старшы вой пабёг

Да князя, што слаўны ўсім
Сваёй сілай-волею,
Ён пабёг апавясціці,
Што дачка зняволена.

Разышліся аблокi,
Выйшаў князь на размову,
І ўпалі ўсе воі,
І казалі па слову:

«Гэй, не слухай іх, князь,
Выбірай, лепш, Радзіму,
Бо цябе кінуць у грязь,
Выслухай жа дружыну!

Мечаносцам не вер,
Прыйшлі з аду яны,
Ад крываваых пацер

Адракаліся мы».

Не паслухаў іх князь,
Мечаносцам паверыў,
Упусціў гэту гразь
У белакаменны церам.

І кляліся яны крывёю сваёй,
Не крануць што ніколі нікога,
Узялі яны князя, вялі за сабой
Да епіскапа Рыгі астрога.

Каля месяца князь там сядзеў,
Прывадзілі дачку да яго,
І сучешыць яе князь хацеў:
«Не кранулі яны града майго».

І прыехаў князь Вячка
Горам разгублёны,
Не аддалі яму дочку
Рыцары шалёны...

Ён прагнуўся з новай сілай,
І прызваў дружыну,
І сказаў ён сваёй мілай:
«За Радзіму!»

Выйшаў з церама князь,
І, рыхтуючы вояў,

Стаў сячы рыжску мразь,
Адганяць ад пакояў.

Усіх пасёк ён, пабіў,
Не аставіў нікога,
Толькі воўк нема выў
Каля дуба старога.

2004

Врачам

Врачи всегда лечили нас
От всех болезней наших,
И поздравляю всех я вас:
Пусть жизнь станет краше!

И все врачи, и санитары
Большую пользу нам дают,
Так скажем дружно все мы:
«Как ценен медицинский труд!»

Врачи, не покладая рук,
Всё время лечат всех людей,
Есть избавление от мук —
Оно лежит в руках врачей!

2004

Ромашка

Там, где солнце теряется в тенях ветвей,
Там, где зеленью красятся ели,
Светлый лагерь стоит, слышны крики детей:
«На концерте в „Ромашке“ мы пели!»

Тут таланты бобруйские все собрались,
Говорят, что в «Ромашке» жить – чудо,
И теперь мы с отрядом совсем обжились,
Никогда нам не будет жить худо.

Вот уж смена кончается,
Уезжаем домой,
Все со всеми прощаются,
Очень грустно порой.

Покидаю, «Ромашка», тебя я,
Не забыть мне тебя никогда,
Светлый лагерь теперь я теряю,
Возвращусь ли я снова сюда?

2004

Минску

Никогда забот не знаешь
Ты, прекрасный город наш,
Жажду сердца утоляешь,
Будто каменный пейзаж,

Никогда мне не забыть,
Как ты меня встречал.
О, Минск! Тебя хочу любить! —
Я снова тихо городу сказал.

2004

Бярэзіна

Воды твае амываюць мясціны,
Дзе нарадзіліся мы і жывём,
Добра з табой мне праводзіць часіны,
Дзякуй, табе мы і песню спаём!

Ты, мая рэчка, заўсёды так міла,
Не, не забыць мне цябе анідзе,
Як ты мне радасць у сэрцы дарыла,
Слава тваёй крышталёнай вадзе!

Дзякуй табе, мая рэчка, у сэрцы
Ты даравала мне радасць жыцця,
Не, не забыць, як на беразе рэчцы,
Чуў я калісьці звон салаўя.

Бачу ў дзяцінстве, крышталёныя хвалі
Ціха збягалі ў дальні парог...
Дзякуй, што мы табе песню спявалі,
Дзякуй за ўсю тваю ласку, любоў!

2004

Трыялет

Чыстая, вясёлая вада
З красавіцкім сонейкам у згодзе,
Амывае глебу ўсю яна,
Чыстая, вясёлая вада.
Вось прайшла, за ёй няма сляда,
Кветкі пляшуць у летнім карагодзе.
Чыстая, вясёлая вада
З красавіцкім сонейкам у згодзе.

2004

БЫТ

Навошта даецца жыццё?
Каб светлую радасць прыносіць,
І хто ў цябе што папросіць —
Давай яму ўсё, не шкадуў нічаго.

А людзі забылі ўсё гэта,
І нават, не ў сілах паэта
Сказаць ім, што трэба рабіць,
Што грошы не трэба любіць.

1

Жыў калісьці тут тарговец,
Ён багацце палюбіў;
У яго быў адзін хлопец,
Сын, якога ён забыў.

Ён забыў, як глядзець за ім трэба,
Ён забыў, як васпітваць яго.
Ён не бачыў нікога, нічога,
Так багацце дзяржала яго.

Вось ужо і падрас сын ягоны,
Кончыў школу, пайшоў у інстытут,
«Але ўзяць цябе мы нязгодны,
Мабыць, двоешнік ты быў і плут!»

Вось, што вырасла з сына таргоўца,
Вось, глядзіце, і гэта не ўсё,
Я паведамлю вам пра знаёмства
Хлопца гэтага ў жніў'е.

2

Звычайная вёска старая,
У ёй стаіць некалькі хат,
У хаце дзяўчына спявае
На нейкі цудоўны свій лад.

Яна спявае пра шчасце,
Пра нейкія сцежцы на лузе,
Пра клопат жыццёвых напасцяў,
Пра рэчку, пра водныя кругі.

Яна не пра грошы спявае,
І славу не любіць яна,
Усю працу яна паспявае
Рабіць, і заўсёды адна.

І раніцай рана ўстае,
І ўвечары позна лажыцца,
І хлеб ёсць у ёй на стале,
І жата на полі пшаніца.

Ішоў у той дзень хлопец
І полем, і вёскай,
Пачуў незнаёмец
Той голас нябрскі;

Зайшоў ён у хату,
Сеў слухаць дзяўчыну.
У той час яго тата
Пачаў шукаць сына.

Нарэшце знайшоў тата
Хлопца ў той хаце,
Сказаў: «Ранавата
Табе, сын, гуляці!»

Павёў тады бацька
Хлопца дахаты;
«Эх, шлюб пагуляць бы!» —
Казаў яму тата.

У сямейным савеце
Рашыў яго тата,
Што шлюб ім гуляці
Яшчэ ранавата.

«Пушчай пазнаёмяцца
Тыя спачатку,
Бо жыцця не будзе» —
Сказала ім матка.

А бацька ім кажа:
«Не трэба сварыцца,
Спярга мы паглядзім,
Як будзе ім жыцця;

А потым і шлюб
Ужо можна гуляць,
І наша сядзіба
Ўся будзе скакаць!»

Але маладым тым
Жылося нясладка,
Жаніх быў лянівы,
Нявеста ў парадку,

Яна не цярпела
Лянівых ніколі,
І шмат ужо мела
Яна цяжкай долі.

Відаць, што не лёс
Яму з ёй ажаніцца:
На полі – авёс,
У нявесты – пшаніца!

Так бацька не змог
Ажаніць свайго сына,
Без бацькі пражыць
Сын не мог і гадзіны.

Вось так усё здарылась
З сынам таргоўца.
Яму доўга мроілась
Тое знаёмства:

Не мог ён пазбавіцца
Белага твару,
Прыгожых вачэй,
Русых косаў пажару.

І крыўдзіўся ён,
Што нявеста такая
Нікога не любіць
І шлюб не гуляе.

2005

Война

Война – это лютое горе,
Война – воплощение зла,
Война – это слёзное море,
Над которым бушует гроза.

Все войны, политые кровью
Прошли, но остались следы —
Могилы солдат, в изголовье
У каждой могилы – цветы.

И те, кто живёт ещё с нами,
И в памяти ясно хранят
Те ужасы тяжких страданий,
Где бомбы и пули свистят,

Те люди – не просто солдаты,
Войны не боялись они,
Они воевали охотно когда-то:
Их подвиги так велики!

И я преклоняюсь пред ними,
Они защитили всех нас,
И мир на Земле сохранили,
Прошу преклониться и вас!

2005

Ветераны

Ветераны – великие люди,
Воевали они неспроста,
Никогда мы про них не забудем,
Никогда не закроем глаза.

Приближается праздник Победы,
Всех поздравить я Вас очень рад...
Воевали за нас наши деды,
Но теперь для них будет парад.

И они заслужили всё это,
Ведь они победили фашизм,
И все люди знают, как где-то
Проявился весь их героизм!

Хоть уже и давно воевали,
Но их подвиги нам не забыть,
Хоть уже и стары те медали,
Всё равно их мы будем ценить!

2005

Победа

Великая наша Победа
Пришла к нам девятого мая,
Пред ней отступили все беды,
Настала минута молчанья.

Это честь всем, кто отдал за нас
Свои жизни, и счастье, и радость.
Так давайте же, пробил сей час
Объявлять всем им благодарность!

Великая наша Победа —
Этот праздник для нас бесценный,
Это радость отцов наших, дедов,
И салют в честь них будет победный!

Победа была непростой:
Победа была над фашизмом.
И кто победил – тот герой,
Тот герой, кто защитник Отчизны!

2005

Блудны сын (прытча)

Жыў чалавек у вялікім палацы,
Жыў ён, не ведаў ніякага зла,
Жыў чалавек і быў заняты ў працы,
Жылі два сына – усплачэнні добра.

Жылі яны, побач бацька трудзіўся,
Жылі яны, але час наставаў.
Адзін сын ад бацькі ўжо аддзяліўся
І спадчыну ўсю ён з сабою забраў.

Ён прыняў неразумна рашэнне,
Лепш працаваць да кагосьці б пайшоў,
Але траціў ён грошы, і раптам у кішэні
Ён нічаго ў сябе не знайшоў.

І давялося яму працаваць
Самаю чорнаю працай:
У багача свіней даглядаць,
Крошкамі ласаватца...

І пайшоў сын да бацькі дадому,
Але ўжо не як сын, а слуга,
Што далей было б – вядома,

Але бацька прасціў яго, да!

Гэты сумны ўрок засвойце,
Бо адрокшысь ад бацькі ці маці,
Вы праклён на сябе вазьмеце.
Гэты сумны ўрок успамінайце!

2005

Мир

Пусть мир торжествует на нашей планете,
Войны пусть не будет во веки веков!
Пускай же помирятся все наши дети,
Дети народов – единая кровь!

Пусть мир торжествует на нашей планете,
Война, да отступит навеки она!
И мы показали в великой Победе,
Что эта война была тяжела!

Пусть мир торжествует на нашей планете,
И все, кто захочет ещё воевать,
Пускай они будут, будут в ответе,
Если всё, что случилось, повторится опять!

2005

Орлёнок

«Орлёнку» – сорок пять,
Но он ещё живёт,
И отдыхаем мы опять,
И вновь, из года в год

Мы приезжаем в лагерь наш,
Встречает он гостей,
Уж воспитатель нас зовёт
И открывает дверь.

И вот уж смена началась,
Рисуют все газету,
И сочиняем мы девиз,
И песню, и речёвку эту.

И всё у нас идёт на лад,
Мы все хотим дружить,
А самый классный – наш отряд —
С надеждой будет жить.

И это все запомнят,
Какие тут друзья:
В «Орлёнке» можно вспомнить,
Соскучиться нельзя.

Лучше лагеря нет, чем «Орлёнок»,
И порой это все говорят:
«Уезжать не хотим из «Орлёнка»,
Здесь весёлый живёт наш отряд,

Здесь и танцы, и фильмы, и песни,
Здесь играем мы целый день,
Так скажем всем лагерем вместе:
«Веселиться нам никогда не лень!»

Но любому веселью есть время,
Уезжать опять нам пора,
Закрывают за нами двери,
Мы идём к воротам со двора.

Прощай, «Орлёнок», прощай, мой лагерь!
Мы тебя будем помнить всегда!
Не забыть, как окончилась смена,
С нами в сердце пройдёшь сквозь года!

2005

Радзіма

Люблю я родныя мясціны,
Люблю я раннюю зару,
Люблю я познія часіны,
Цябе, Радзіма, я люблю.

Мне не забыць цябе ніколі,
Бо застанеца ўспамін
Аб родным краі, наваколлі,
Якога я – сапраўдны сын.

Вельмі люблю цябе, Радзіма,
Так падабаешся мне ты.
Аб родным краі ўспаміны —
Той прыгажосці, дабрыні.

Люблю цябе, мой родны край,
Люблю цябе ў сэрцы шчыра.
Ты для мяне – цудоўны рай!
Ты для мяне – Мая Радзіма!

2005

Реквием по Брестской крепости

Брестская крепость – Герой,
Брестская крепость держалась,
И, не сдаваясь перед войной,
Брестская крепость сражалась.

Шла уже третья неделя,
Но не могли они взять,
Немцев там были потери,
Наши, да что уж считать!

Так и не взяли они у нас Бреста,
Твёрдо держался там наш гарнизон,
Мы будем помнить, помнить то место,
Где отбивал нападение он.

Наши враги поражаемы духом,
Храбростью, стойкостью наших солдат:
«Русские смело стоят, но над Бугом
Будет немецкий военный парад!»

Но не дождались они того дня,
Умерла крепость, и с ней все Герои.
Стены той крепости гордо хранят
Всё то забытое, нам лишь родное.

2005

Господи, спаси и сохрани!

Господи, спаси и сохрани!
Душу наведи на путь спасенья,
Грешного меня Ты вразуми,
Окаянному дай утешенье!

Пошли нам утешение Твоё,
Всех страстей врачевание – скорбящим,
Яви нам всем спасение, а всё
Мирское опали огнём горящим.

Господи, пошли нам разуменье,
Чтоб грешить мы больше перестали.
Верим мы в Господне Воскресенье,
В свои души Господа приняли.

Молимся мы с тихою надеждой:
«Господи, прими нас в Своё Царство!»
Господа зовём, но, как и прежде,
Затаили мы в сердцах коварство.

Наши души, сотрясаемы грехами,
Стонут, просят помощи у Бога,
Если б мы были разумны сами,
Мы б уже стояли у Порога...

У Порога райского, где тьма
Не имеет места над землёю,
Там не может быть и сатана,
Всем нам враг, которого покои

В огненной геенне, где мученья,
Страсть и вопли, горе без конца,
Там не будет никому спасенья,
Не гневите ж Господа Отца!

Он, по милости Своей Бескрайней
Путь спасения нам грешным дал,
Мы же должны дать благодеянья
Всем хотящим, ведь наш час настал.

Господи, помилуй Ты нас грешных,
Мы же прогневать не перестаём,
Господи, в раскаянье сердечном
К Тебе в руки души предаём!

Ты очисти их от всех скорбей,
Всех мирских переживаний наших,
Мы же все – ничтожнее зверей,
Хоть об этом никому не скажем.

Мать партизана (мини-поэма)

1

Грустно-прохладное утро,
Осень стоит на дворе.
Вдумалась тихо и мудро
Мать, что в осенней листве

Видела прелесть всю осени,
Яркою солнца закат,
Все те деревья, что сбросили
Лета сжелтевший наряд.

Думала, видела, слышала...
Как сын её повзрослел,
Школу окончил и вышел,
Но, до войны не успел

Не успел он продолжить учиться,
Как уже началась война,
Не успел он с родными проститься,
Он ушёл, и уже навсегда.

2

Мать постигло великое горе.
И она, побеждая печаль,
Вдруг поникла в глубокое море,
Море мыслей, ведь сына ей жаль!

Что случится, коль он не вернётся?
Как же будет сынок воевать?
Вот опять и опять ей взгрустнётся.
В руки старые надобно брать

Всю заботу о доме – одной;
Но не в этом теряется мать,
И печаль с пожелтевшей листвой
Опадает опять и опять.

И тоску навевает ей ветер,
И холодная грусть наступает.
Что же делать одной в этом свете?
Хоть об этом она и не знает.

3

Сын же её с малым войском
В лес ушёл, стал партизаном.
Он обладал одним свойством:
Смелый был, храбрый он парень.

В бой не боялся идти он один,
Сам подрывал паровозы,
Скрывался от немцев с тревогою сын,
Скрывая в душе своей слёзы.

Тревожился он за родную свою,
За маму, что где-то тоскует;
В прощанье не смог он сказать «Я люблю»,
Не смог подарить поцелуя.

Но дерзость его причинила ей вред.
Теперь она плачет, тоскует, рыдает.
Но сыном давно не отданный обет
Теперь уж никто не исправит.

4

Последняя битва бушует.
Сын ранен смертельно, и вот
К нему подбегает друг Шурик
И просит вернуться в свой взвод.

Солдат говорит: «Не хочу я.
Ведь я не последний трус.
Для матери жизнь берегу я,
Хоть жизни нелёгкий груз.

Мой друг, коль ты будешь у нас,
Скажи моей маме два слова —
Не длинный сей будет рассказ.
Ох, боль моя, снова и снова!» —

«Я слушать тебя был бы рад,
И сделаю всё, как ты скажешь» —
«Иди, возвращайся назад,
Я умру, ведь судьбе не прикажешь».

5

«Передай моей маме, что я
Умер здесь, защищая её.
И простит моя мама меня
За былое дерзновенье моё».

И, сказав таковые слова,
Умер сын, похоронен был другом.
Тот же выполнил всё и тогда
Передал слова маме, с испугом:

«Сын твой... умер, мужайся, мать!
Ты не можешь чего-то исправить».
Мать же начала горько рыдать.
Но с судьбой всё равно ей не сладить!

И казалась она всем несчастной,
Но, на самом деле, так и было,
Мать была печальной и прекрасной...
Тяжко потерять родного сына!

6

Долго слёзы на могиле лила,
Не могла она смириться с этим.
Тяжко потерять родного сына!
Тяжко осознать, что твои дети

Погибают на войне от рук,
Рук, что мир почти весь сокрушили.
Гибнут от нечеловечных мук.
Разве они это заслужили?

Да увековечит память их,
Тех героев, что когда-то пали.
Слава им! Ведь слёз поток утих!
Слава им! Мы все победы ждали!

Мамы же героев тех страдали:
Не восполнить им того, что было!
Сыновья – героями восстали
Из огня и вражеского тыла!

Слава матери того героя!
Ведь она его так воспитала.
Не нести последнего ей боя,
Но её заслуги в том немало:

С ранних лет она его учила
Родину любить и защищать.
И сама она её любила, —
Сыну всё рассказывала мать.

Наконец сын вырос патриотом,
Не боялся ничего и никого,
Он любил и Родину, и роту,
С ней повоевал он хорошо!

Горестно об этом повествуя,
Я хочу закончить сей рассказ.
Память их надолго сберегу я,
Чтоб когда-то вспомнить ещё раз!

Человек и Земля

Мир нам дан уже многие годы,
Но задуматься мы не смогли,
Не смогли уберечь от невзгоды
Всей планеты нашей – Земли!

Говорим мы, что надобно всем
Сохранять экологию мира...
Видим же лишь завесу проблем,
Но все знают, что надобно было

Сохранять мир ещё от начала,
Сохранять мир таким, как он был.
Люди, слыша об этом, бывало,
Не хотят говорить, как и мы.

Человек, ты подумай над этим,
И оставь на минуту заботы,
Не вреди ты себе и планете,
Будь же лучше – живи и работай!

2005

Восень (трыялет)

На дварэ ўжо восень
Зноў прыйшла сцюдзёна.
Вецер лісце зносіць,
На дварэ ўжо восень...
Стары клён галосіць —
Вецер дзьме шалёна.
На дварэ ўжо восень
Зноў прыйшла сцюдзёна.

2005

Напутствие

Будь милосерд – и этим ты спасёшься,
Будь совершен, как Совершен Творец.
Молись Ему – и этим вознесёшься,
Познаешь радость всех Его чудес!

Чужому не завидуй, ты ведь знаешь,
Что грех в душе проявится твоей,
И ты не думай – Бога не обманешь!
Покайся же Ему ты поскорей.

У Господа Отца проси прощенья,
Чтобы очистил душу Он твою,
И чтобы дал Господь долготерпенья.
Его, Творца, за всё благодарю!

И Троице Святой Единородной
Хвалу и благодарность воздавай,
Учись ты жить всегда благоугодно,
И свой пример ты людям подавай.

Хранит тебя Святая Благодать
Отца, и Сына, и Святого Духа!
Не бойся ты Всеми Тому внимать,
Что глаз не видит и не слышит ухо.

2005

Христос Воскрес!

Христос Воскрес – отверзлись небеса,
Христос Воскрес на радость всех людей,
Христос Воскрес по милости Отца —
Он возлюбил нас, как Своих детей!

И все грехи людские на Себя
Он взял, спасение давая.
Он умер на кресте, всех нас любя,
Он умер на кресте, Неумираем!

Но ради нас на третий день Воскрес,
Воскрес Христос по милости Отца!
Воскрес Христос – се чудо из чудес,
Воскрес Христос на радость небесам!

2005

Падарожжа

Зноў у дарозе, едзем мы кудысьці,
За акном лясы, палі і рэкі,
Дрэвы голыя, апала лісце,
Снегам агарнуліся палеткі.

Зноў зямля мільгае за акном,
Зноў кудысьці лёс мяне закінуў,
Думаецца толькі пра адно:
Што цяпер нашчадкам я пакіну?

Што магу пакінуць я цяпер?
Павучэнне цяжкае, не болей,
Гэты ціхі, сумны мой намер
Залятае ў думкі лепшай долі.

Зноў зямля бяляваю чаргой
Бачыцца наперадзе яскрава,
Сэрца закранае непакой:
Застаецца ль усё гэта таксама?

Новы Год

Хай у Новы Год Вам будзе добра,
З надзеяй горыч прападзе,
І гэтак радасна, узнёсла
Да Вас наступны год ідзе.

Хай Новы Год будзе шчаслівы,
І прынясе ўсім хараство,
Хай у гэтым свеце мітуслівым
Усім становіцца цяпло.

Хай дрэнна нікаму не будзе,
Хай расквітнее прыгажосць!
Вы не рабіце шкоду, людзі,
Хай у сэрцы будзе весялосць!

2005

Что же будет потом?

Что же будет у нас,
В этом мире опасном?
Ведь и в нынешний час
В мире зреет ненастье.

Как же будем мы жить
Среди падшего мира?
Что же будем любить,
Как же будем мы живы?

Суд над миром грядёт,
И утешатся люди,
К нам Спаситель придёт,
С Ним знать горя не будем.

С Ним великое счастье,
С Ним не будет скорбей,
С Ним не будет ненастья
В мире грешных огней.

С Ним мы жить будем вечно,
Восхвалять вечно будем,
Будет радость сердечной,
Будут рады все люди!

2005

Спасибо за всё

Спасибо за всё, что Ты сделал для нас,
Спасибо за мир, что нам дал.
Спасибо, Господь, что в сей радостный час
Спасителя в мир к нам послал.

Спасибо, Господь, за Твои исцеленья,
Что в души Ты каждому внёс.
Спасибо, Господь, Твоя милость, терпенье
Избавит от муки и слёз.

Спасибо за всё, что Ты сделал для нас,
Спасибо за всё, что нам дал.
Спасибо, Господь, что Ты в горестный час
За грешный наш мир пострадал!

2006

Татьянин день

Пусть этот день немного мрачен,
Пусть снег кружится и парит,
Татьянин день, как он прекрасен!
Как птица вешняя, летит!

И хоть погода Вам не в радость,
И стужа, вьюга за окном,
Пускай Вам день сей будет в сладость,
И мысли будут об одном!

2006

Таццянін дзень

У Таццянін дзень хай будзе шчасце,
Хай будзе ў сэрцы аганёк,
А ўсе турботы і напасці
Прайдуць хутчэй, хоць на дзянёк.

Хай будзе радаснаю мова,
Якая гаварыць за нас,
Хай у сэрцы застануцца словы,
Якімі мы віншuem Вас!

2006

Глаза души

Глаза души – молитва наша,
Ей созерцаем небеса,
Молитвой грешный мир украшен,
Молитвой сходят чудеса.

Молитва – чудный дар от Бога,
Её от сердца принесём,
И просим Господа о многом,
И не жалеем ни о чём.

Молитвы чудные мгновенья
Мы не забудем никогда.
И в ней имеем мы терпенье,
И в ней святая красота!

2006

Родны край (балада)

1

Мне спадабаўся Родны край,
Яго заветныя матывы;
Квітнее, як вясновы гай
У асяроддзі мітуслівым.

Яго сапраўдна прыгажосць,
Як птушак спеў і шолах лісця.
Жадаю, вам каб давялось
Знайсці ў свеце гэтым выйсце,

Каб заглянулі ў твар прыроды,
І каб спазналі прыгажосць,
Каб усе жыццёвыя прыгоды
Прынеслі толькі весялосць.

2

Радзіма наша, не крыўдуй,
Што не сказаў табе адразу:
Радзіма, я цябе люблю! —
Няма ляпшэй, чым гэты, сказу.

Жывеш ты больш, чым гэты век,
Таму, калі мяне не будзе,
Жадаў бы я, каб чалавек,
Каб усё насельніцтва, усе людзі

Збярэч маглі вось гэты скарб, —
Я гэтым скарбам называю
Радзімы родны мне абшар,
І ў думках к ёй я прылятаю.

3

Люблю старонку родную,
У ёй шмат песень залатых,
А з іх люблю я кожную,
Бо столькі цудаў ёсць у іх.

Вясною песенькі сваі,
І іх пая расталы снег,
З зімы счарнелыя палі
І пурпурны рассвет.

І птушкі вешнія пяюць,
Пяюць, каб не было зімы,
І людзі радасней живуць,
Іх песенька – прыход вясны.

4

Вось лісце выпусцілі дрэвы
І заквялі сады,
Вясны прыгожыя напевы
Прынеслі ўсе сюды.

Вось лета, спёка надышлі,
І ўсё расце, і ўсё спявае.
Вось грозы свежасць прыняслі,
І хмарачкі ляцяць і ззяюць.

Мой Родны край у гэту пору
Такі прыгожы, як ніколі,
З ім прыгажосць і думкі ўгору
Ляцяць, смяюцца мімаволі.

Але і лета не бясконца,
Жаўцее ўсё наўкол,
Хаваецца ў хмаркі сонца,
Ляціць і жоўты ліст на дол.

І неба плача аб мінулым,
Усё захавалася ў хмары,
А сэрца засталася чулым
І да зямлі радной абшараў.

Мая Радзіма дарагая,
Ты ў сэрцы будзеш назаўжды,
І да цябе я прылятаю,
Каб у душы не мець нужды.

2006

Поле

Поле маё, поле роднае!
Усе думкі пра долю тваю,
Ты з прыродаю ўвек згоднае,
Ты заглядваеш у душу маю.

Каласы твае золатам ззяюць,
Чуцен шолах у ветраны час,
І па ветры яны так зайграюць,
Што нябачна ніводнага з нас.

Ты ўзімку бясконца збялелае,
І края твае мне не відаць,
Над табою, як плямачка шэрая,
Птушкі ў вырай усе разам ляцяць.

2006

Маці

Кахаю цябе, мая маці радная,
І з ранку, і ўдзень ты са мной,
У сэрцы ты ёсць, і навек, дарагая,
Я помню заўжды, што я твой!

Кахаю цябе, мая маці радная,
Ты ў думках заўсёды маіх.
Ляцяць усе думкі ад краю да краю,
Пра маці – найлепшая з іх.

Радную маю я ўвек не забуду,
І ласку, і шчырасць яе,
І смех яе, радасць увек помніць буду,
І шчасце, адданае мне.
2006

ЧУДНЫЙ ЛИК

Мне не забыть тот чудный лик
Спасителя Христа.
Казалось, хоть взглянул на миг,
Отверзлись небеса.

Спаситель в душу мне глядит
И тихо, неспеша,
Моей душе Он говорит
О тяжести греха.

Как этот грешный мир Он спас,
Как много пострадал,
И как спасение для нас
Он в этот мир послал.

Мне не забыть тот чудный лик
Спасителя Христа,
И хоть взглянул я лишь на миг,
Увидел небеса.

2006

Вдали от Родины

Вдали от Родины моей
Весну я вспоминаю:
И как журчал, бежал ручей,
Как снег весенний таял.

Вдали от Родины моей
Я лето вспоминаю:
Как напевал мне соловей,
И жаворонок в мае.

Вдали от Родины моей
Я вспоминаю осень.
О, сколько ливней и дождей
Она всегда приносит!

Вдали от Родины моей
Я зиму вспоминаю:
Когда пурга, когда метель
Дорожку заметает.

И как бы ни был мрачен час:
Пусть снег идёт, и пусть метель,
Не будет лучше, чем у нас
Вдали от Родины моей!

2006

Раніца

Цудоўная раніца ўжо надышла,
Паднялася сонца на ўсходзе,
Як хораша жыць і сябе адчуваць
Свабодным, як птушка ў палёце!

І чыстым паветрам заўсёды дышаць,
І марыць аб чым-небудзь лепшым...
І хочацца жыць і сябе адчуваць
У раніцы гэтай навечна.

Як сладка запеў салавей ля мяне,
Пачаў ён усіх птушак будзіць.
Яго спеў – сапраўдная ода вясне,
Якая за ўсіх гаварыць.

Вось іншыя птушкі спяваць пачалі,
І стаў хор птушылы вялікі.
Шмат песень і гукаў яны завялі —
Не хопіць ніякай разлікі!

Цудоўная раніца ціха прайшла,
Паднялася сонца над намі,
Як хораша жыць і сябе адчуваць
Свабодным, як грыф над гарамі!

2006

Крест Христов

О, Господи! Настолько Ты Велик!
Настолько велики Твои Страдания!
В тот страшный час и тот ужасный миг
Нёс на Кресте Ты тяжкое призванье!

Святое древо увидав во тьме,
Все грешники, прозрев, стремятся в Вечность.
И ангелы поют хвалу Тебе,
Невольно позабыв свою беспечность.

О, Господи! Настолько Ты Красив!
Настолько Ты Величествен и Кроток,
Что грешных нас всем сердцем возлюбив,
Терпел насмешки и удары плётков.

О, Господи! Премудрости Твоей
Нет равных в небесах и на земле.
И Ты сияешь ярче всех огней,
И в мире нет подобного Тебе!

2006

За жизнь!

В минуту горестного гнёта
Ты к одному всегда стремись,
Когда вокруг теснят заботы,
Одно всегда тверди: «За жизнь!»,

Ведь человек для счастья создан,
Как птица для полёта ввысь.
Живи, весь мир ещё не познан!
Живи и к радости стремись!

2006

Трагедия народа (баллада)

1

Видишь в поле ручей?
Он журчит круглый год.
Это – слёзы людей,
Это плачет народ.

Эти слёзы народа
О своих сыновьях.
Хоть прошли уже годы,
Смерть их в наших сердцах.

Каждый третий погиб,
Защищая всех нас.
Будет память о них
В наш сегодняшний час.

Будем помнить сердечно,
Как сражались они.
Будут в памяти вечно
Те кровавые дни.

Видишь, там над рекой
Поднимается дым.
Он – свидетель немой,
Он – свидетель один.

Это дым от костров,
Что сжигали людей,
Это дым от костров,
Что пылали везде.

Так сгорали повсюду
Сотни, тысячи хат.
Не вернуться тем людям
К нам из пепла назад.

А ведь кто-то мечтал,
И любил, и творил...
Схоронилось всё там —
В пепле братских могил.

Не забудет народ
Тех ужасных времён,
Не забудет он гнёт,
Тени вражьих знамён,

Не забудет он смерть
Своих лучших сынов,
Не забудет потерь
И потерянных снов.

Не забыть нам всего,
Что случилось тогда.
Пусть не будет того
На Земле никогда.

Пусть никто не узнает,
Что такое война.
Пусть никто не страдает
На Земле никогда!

Беларускі народ (санет)

На магутных плячах
Ты выносіў нядолю.
Шмат чаго ты адолеў
У варожых вачах.
Колькі поту ты ліў,
Працаваў і цярпеў,
Моц вялікую меў,
Усе няўдачы знасіў.

Ты сягоння жывеш,
І ніяк не памрэш,
І працуеш ты з новаю сілай.
Запаведаў ты нам,
Тваім лепшым сынам,
Бараніць і адстойваць Радзіму.

2006

Шануйце Радзіму!

Шануйце вы сваю Радзіму,
Яна прайшла цераз вайну,
І ту крывавую часіну...
Шануйце вы сваю страну.

Шануйце подзвігаў тых памяць,
І пранясіце праз гады,
Каб засталася, чым загладзіць
Вайны крывавыя сляды.

Шануйце радасць Перамогі —
Яна надзею надае,
Яна вядзе ў канец дарогі —
Канец бязлітаснай вайне.

Шануйце той народ працоўны,
Які жуду адолець змог.
І не шукайце яму роўных,
Бо лёсу тога – не дай Бог.

Шануйце спадчыну бацькоў,
Той скарб вялікі, неацэнны,
Бо за яго пралілі кроў —
Вялікую аддалі цэну!

2006

Не падайте духом

Не падайте духом,
И не соблазняйтесь,
Надейтесь и верьте,
Любите и кайтесь!

И к Богу душою
Стремитесь всегда,
Ведь Божья Любовь
Как живая вода.

Всю душу омочит
Она от грехов,
И сердцу откроется
Божья Любовь,

Весь замысел чудный
О жизни людей.
Покайтесь вы Богу,
Покайтесь скорей!

И сбросьте ярмо
Из грехов и сует,
Ведь стоять оно
Может тысячи бед!

Забудьте на время
Все ссоры и страсти,
Молитесь вы Богу —
И будет вам счастье!

2006

Мама (сонет)

Родная мама! Для меня
Всегда близка ты, дорога.
Со мной ты с первого же дня
Всегда заботлива, мила.
Твоя любовь, как чистый снег,
Вдруг заискрится предо мной.
Глаза, как пурпурный рассвет,
Вдруг озарятся тишиной.

И вспомним всё, что раньше было,
Как для меня ты подарила
Весь свет и радость этих дней.
О, ты, родная моя кровь,
Дала ты мне свою любовь —
Заботу о душе моей.

2006

Беларусь – мая Радзіма (санет)

Беларусь, мая Радзіма,
Ты заўсёды для мяне —
Маці родная для сына,
Век жыві і век квітней.
Не забуду я ніколі,
Як расказвала ты казку,
Майму сэрцу, маёй волі
З цеплынёй дарыла ласку.

Век я буду чуць табе
Ў кожным лісціку на ветры,
І ў асенняй той журбе.
Век я буду вельмі рад,
Тваім шчасцем абагрэты
Ў зімовы снегапад.

2006

Осень (сонет)

Листьями жёлтыми
Осень летит,
Тучи свинцовые
В небе кружит...
Каплями мелкими
Осень рыдает,
Мыслями редкими
Грусть навевает.

Ветер бросает
Листья под ноги —
Лес раздевает.
Дерево плачет,
Стоит у дороги,
Плачет-рыдает!..

2006

My friend

I have a friend,
His name is Mike,
He understands me
And I it like.

2006

Беларуская мова

Праз гады, праз вякі
Ты прайшла, мая мова,
Не крануты нікім
Нашы родныя словы.

І сусветныя войны,
І фашысцкія кулі
Нашу родную мову
Аніяк не кранулі.

Яна льецца ў вяках
Тою чыстай крыніцай,
І ў блакіце нябёс
Яна ззяе зарніцай.

Голас продкаў нясе
Нам і нашым патомкам,
І ў самотнай красе
Адчуваецца звонка.

Жалем восені чутна
Наша родная мова,
Нейкім спевам пакутным
Адгукаюцца словы.

Безліч гукаў тваіх
Мне ў сэрца запала...
Я душою прыціх,
Быццам слоў не хапала.

І хачу я, каб вы
Ўсе разам адчулі
Гукі слоў тых жывых
Нашай мовы-матулі!

2006

Беражыце спадчыну

Беражыце спадчыну бацькоў,
Бо для нас яе няма цаны,
За яе пралілі кроў сыны
Без усякіх там дарэмных слоў.

Беражыце спадчыну, бо ўраз
Знікнуць яна можа, і тады
Не пазбегнуць нам такой бяды —
Строгі прыгавор выносіць час.

Беражыце спадчыну для ўсіх,
Бо яна – адзінае, што ёсць.
Праз яе мы бачым прыгажосць,
Роднай мовы казачны разліў.

Беражыце спадчыны сляды,
Бо яны нам ісціну нясуць,
Увесь народ і нацыю вядуць.
Беражыце спадчыну заўжды!

2006

Патрыятызм

Хто патрыёт сваёй Радзімы,
Хто сэрцам чуе яе плынь,
Той Беларусь сваю не кіне,
Хоць застанеца ён адзін.

І праз гады сваёй няволі
Паўстала з пеплу старана,
І хай не прыйдзеца ніколі
Чуць слова страшнае «вайна».

Няхай патомкам будзе воля,
Хай Беларусь увек жыве,
І хай не прыйдзеца ніколі
Сынам быць нашым у журбе.

І хай не прыйдзеца ніколі
Нам на кагосьці працаваць,
І каб заўсёды з лепшай доляй
Сваю Радзіму ўсхваляць.

І як бы там не павялося,
Заўсёды памятаць аб ёй,
І мець на ўвазе – мы не госці,
І быць з Радзімаю сваёй!

2006

Сяброўства

Той сябар лепшы, хто не хлусіць,
Хто мае чэсць быць сябрам вашым,
А хто падманвае ці, мусіць,
Пярэчыць вам, той сябар страшны.

Але сяброўства для мяне —
Ёсць паважанне між людзей.
Сягоння гэта толькі ў сне,
Але не так было раней —

Сябры старыя неразлучны,
Стаяць адзін за аднаго,
Дэвіз у іх адзіны гучны —
Надзея, вера і любоў.

І хоць сяброў такіх нямнога,
У бядзе амаль не знойдзеш іх,
Заўсёды думай пра старога,
Бо новага не знойдзеш ты.

2006

Надзея, вера і любоў

Пачуцці розныя ў людзей,
Аднак ніколі не знікаюць
Надзея, вера і любоў —
Яны натуры акрыляюць.

Надзея мары ўсе гартуе,
Вядзе да лепшага настрою,
І думкі людзям прапануе,
Каб не здаваліся без бою.

І каб заўжды была надзея,
У душы была б заўжды вясна,
Яна б агнём гарэла ў цемры,
Народы б за сабой вяла.

А вера, што бы ні было,
Ніколі сэрца не кідае,
І не пакіне аднаго,
Заўсёды памяць астаўляе.

Яна таксама, як надзея
Народы за сабой вядзе,
І пешчыць цеплынёю сэрцы,
Каб чулі пра яе ўсе!

Любоў растаплівае сэрцы,
Усяляе ў думкі хараство,
Няма ў свеце гэтым месца,
Дзе б не сустрэлася любоў.

Любоў да родных свет трымае,
І шмат чаго любоў дае:
Яна ўсе душы суцяшае
Ў крыўдзе лютай, у журбе.

І шмат пачуццяў розных ёсць,
Аднак галоўныя адны —
Надзея, вера і любоў,
Пачуцці – крылі для душы!

2007

Навальніца

Застала ў полі навальніца.
Дык што рабіць? Куды бяжаць?
Адразу трэба клапаціцца,
Калі ў поле йдзеш гуляць.

Як тут маланка заблішчыць,
Як хмара градам сыпане...
Куды ж ты хочаш уцячы?
Бяжаць далёка ў полі мне.

Але падняўся вецярок,
І хмары хутка разагнаў.
Я доўга памятаў, як раз
Ад навальніцы ўцякаў.

2007

Адно натхненне

Адно натхненне мне – Радзіма.
Я з ёю ў сэрцы праз гады
Іду да матчынай хаціны,
Дзе правадзіў свае часы.

І бачыў я, як сонца ўранні
Свяціла промнямі ў акно,
Як урачыста на світанні
Мне грэла душу ўсю яно.

І бачыў я, як лес улетку
Сваёй ліствою красаваў,
І як зімою ўсе палеткі
Снег завірухай апранаў.

І бачыў я, як птушкі, рыбы,
І ўсё, што жыва на Зямлі,
Дзе нарадзіліся і жылі,
Другога месца не знайшлі.

Вось так і людзі: нарадзяцца,
І дзе маленства правядуць,
Да тога месца маюць ласку,
З ім у сэрцы праз жыццё ідуць.

2007

Апошні снег

Яшчэ ляжыць апошні снег,
Але чуваць ужо вясну,
І сонца грэе белы свет,
І праганяе прэч зіму.

На дрэвах почкі набухаюць,
І птушкі радасна пяюць,
Вясну ўсе людзі сустракаюць,
І з ёю радасней жывуць.

Вясна прыроду апранае,
І ручаём сваім звiніць,
А лес і поле, – усё губляе
Зiмы збялелыя снягі.

Яшчэ ляжыць апошні снег,
А сонца грэе ўжо зямлю,
Вясна прыходзіць – чуйце ўсе,
Вясна, прыходзь, цябе люблю!

2007

Блакiтнае неба

Прыгожае неба ўлетку!
Празрыстае, сiняе, чыстае!
Пад iм заквiтнеюць палеткi
Радочкамі кветак агнiстымi.

На небе аблокi прыгожыя
Плывуць, нiбы хвалi, удалеч.
I думкi iдуць спадарожныя,
Каб неба такiм захавалася.

Каб нашы сыны, нашы ўнуки
Пабачылi неба блакiтным,
Каб вой самалётаў не чулi,
А неба каб бачылi чыстым.

Каб нашы патомкi не чулi
Той гул кананады i жах,
I стрэльбы, варожыя кулi,
I страшных пажараў размах.

А толькi каб чулi патомкi
Спяванне драздоў, салаў'ёў,
Каб бачылi неба бясконцым,
А ў iм – нашых родных буслоў.

2007

Заклік

Даўно лі тыя лозунгі прынялі:
«Ад цемры ды ад гора да шчасця і святла»?
Забылі іх, ці мо не ўспаміналі?
Аднак амаль нідзе няма святла.

Даўно лі мы крывёй сваёй кляліся,
Што Бацькаўшчыну мы не прададзім,
Не так даўно ад Маці адракліся —
А Маці – ад Радзімы, ад зямлі!

Даўно лі мы часіны ўспаміналі,
Як лютая вайна касіла нас,
І лілі слёзы, і не абміналі
Герояў тых, што баранілі нас?

Але цяпер змяніліся настроі,
І хутка мы не будзем успамінаць
Усіх, хто ваяваў, усіх герояў,
Якіх мы ўжо не будзем адчуваць...

Адумайцеся, людзі, як жа гэтак,
Ці мы не любім нашу старану,
Ці мы не хочам бачыць нашых дзетак
У мірную часіну, нге ў вайну?

Чаму ж забылі мы падзеі тыя,
Што прад вачамі многія гады
Стаялі, быццам вобразы жывыя,
А засталіся, нават, толькі сны.

Адумайцеся, людзі, як жа гэтак,
Ці мы не грамадзяне, не сыны,
Чаму ж мы забываем той палетак,
Той рэчцы шум і ціхі гул лясны?

Чаму ж мы забываем тыя бітвы,
Якія тут праходзілі за нас,
Чаму не марым і не клапацімся,
Каб гэта ўсё не паўтарыць праз час?

Адумайцеся вы, пакуль не позна,
Пакуль яшчэ ў вас хапае сіл,
Падумайце аб гэтым вы сур'ёзна,
І зберажыце для дзяцей сваіх.

2007

Сонца (трыялет)

Прыгожа свеціць сонца,
Растаў апошні снег,
А радасці бясконца...
Прыгожа свеціць сонца.
Заглядвае ў аконца,
І песціць белы свет,
Прыгожа свеціць сонца,
Растаў апошні снег.

2007

Каханне (трыялет)

Кранулі сэрца
Кахання стрэлы
І хутка б'ецца,
Кранулі сэрца...
Каханне льецца,
І чутны спевы...
Кранулі сэрца
Кахання стрэлы.

2007

Родимый край (сонет)

За что люблю родимый край?
За то, что песнями богат,
За то, что греет светлый май,
На сердце раны не болят.
За то люблю я Беларусь,
Что я душою здесь родился.
И этим очень я горжусь,
Мне край родимый полюбился...

И я желал бы, чтобы ты,
О, Беларусь, о, край мой милый,
Уж не видала бы войны...
И чтобы в парках всех твоих
Цвели, как никогда, красиво
Цветы кудесницы-весны!

2007

Настаўнікі

Дарагія настаўнікі нашы!
Колькі ведаў вы нам аддалі,
Колькі сілаў і мудрасці вашай
Мы ў школе ад вас прынялі.

І цяпер нас у коледжы вучаць,
І цяпер нам навукі даюць,
Нас цяпер да грамадства далучаць,
Вельмі-вельмі я коледж люблю!

А якія ўмовы для ўсіх
Тут стварылі настаўнікі нашы!
Тут і танцы, і песні адны,
І для творчасці глеба тут наша!

Тут раскरोюцца таленты ў нас,
І ўрокі, як сон, праплывуць,
У цікавасці пройдзе тут час,
Колькі ведаў яшчэ нам дадуць!

2007

Я и вредные привычки

Каждый знает о том,
Что куренье вредно,
Каждый знает всё то,
Что приносит оно.

Так зачем же курить?
И здоровью вредить?
Не понять мне того —
Разве нужно оно?

Алкоголь, никотин,
Кокаин, героин...
Для чего, для чего,
Объясните, всё то?

Чтобы мучить впустую
Вечно душу свою...
Вы одумайтесь, люди,
К вам взываю-пою.

2007

Клятва первокурсника

Клянусь старательно учиться,
На благо колледжа трудиться!
Я нашим колледжем горжусь,
Его любить вовек клянусь!

Клянусь любить я всё сильнее,
И уважать учителей!
Я от зачётов не загнусь,
Экзамен сдать любой клянусь!

Клянусь, что долго не забуду,
Что колледж свой я помнить буду,
Уже я лучше потружусь
На благо колледжа – клянусь!

На первом курсе я влюблюсь,
На третьем курсе я женюсь,
А на четвёртом – разведусь,
Но колледжу сейчас – клянусь!

2007

Человек

Мне горько видеть, как бездушно
Толпа речёт слова пустые,
Как гибнет честь, как простодушно
Проходят годы золотые...

Чрез эти годы, как и прежде,
Увижу старую картину,
Оставлю сердце я в надежде,
Хоть и уже наполовину...

Кому-то хочется поплакать
На свою серую судьбу...
Кому-то горечи, утраты
Разбег души не отдают...

Кому-то хочется увидеть
Эдема райские черты,
А кто-то жаждет ненавидеть
Свои ничтожные мечты...

Кому-то хочется уйти,
Покинуть грешный этот мир,
А кто-то хочет обрести
Спасение и вечный пир.

Но те, кто душу угнетают,
Им не найти покой себе,
Они при жизни уж страдают,
Проклятья шлют своей судьбе.

О, человек, как можешь ты
Так поступать, твоя душа
Не для того, чтобы грешить,
Но Бога Правду познавать!

2007

Об учёбе

Наш учитель – наш кумир,
Мы – поклонники его,
Все мы любим этот мир,
Мир для нас, бухгалтеров.

Все мы любим бухучёт,
И финансы и кредит,
Нам налоги – нипочём...
Быстро времечко летит.

На уроках мы не спим,
Мы работаем активно,
В бухгалтерию хотим
Поскорей попасть мы сильно.

Экономику мы любим,
Ольги Павловны урок
Никогда мы не забудем,
Хоть и будем далеко...

Нам учёба здесь привычна,
Всё мы знаем, всё умеем,
Учимся мы на «отлично» —
Пред учёбой не робеем.

Дебет с кредитом мы сводим,
Изучаем бухучёт,
Время весело проводим,
И хандра нам нипочём.

2007

О профессии

После учёбы нас – в колхоз,
Где в бухгалтерии холодной
Морозить будем мы свой нос,
Сидеть, и с песнею народной

В душе мы будем отмечать
Восьмое марта, День Победы,
И Новый Год будем встречать,
Как поступали наши деды.

Нас экономии научат,
Как государство уважать,
От ревизора мы получим
Строжайший выговор опять.

А как налоговая грянет,
Как совершится пересчёт,
То песню «Милый мой бухгалтер»
Тихонько кто-то запоёт.

2007

Некая крыўда (байка)

Ужо такое створана жыццё,
Што ўсё навокал пакідае след,
Ён не трапляе проста ў небыццё,
Ён застаецца ў душы навек.

Аднойчы Нехта некага пакрыўдзіў,
І той, зажаўшы крыўду ў душы,
Чакаў, шукаў з гісторыі той выйсце,
Але, недачакаўшыся, рашыў.

Рашыў ён цяжка Некаму адпомсціць,
І вось, зажаўшы крыўду ў руках,
Ён падышоў, і крыўдаю са злосці
Ударыў з усёй сілай наразмах.

Вось так, падумаў Нехта: след пакінуў,
А ён перад табою ўжо стаіць,
Дык ты падумай перад нечым сільна,
Аб тым, што захацелася зрабіць.

Посвящается Наумчик Людмиле Трофимовне

С Днём рождения поздравлю,
Хоть и нечего дарить...
Пожелания оставлю:
Счастья, радости, любви!..

Хоть года летят, как тройка,
За окном – зима, весна,
Так примите же хоть сколько
Поздравлений Вы сполна!

Пусть не будет огорченья
В этот праздничный денёк,
Пусть струится песнопенье,
В сердце светит огонёк.

Пусть надежда, и любовь,
И доверие, и дружба
Посещают вновь и вновь,
Пусть они не будут чужды.

Дорогой наш педагог,
Вы поистине всесильна,
Пусть Вам в помощь будет Бог,

А душа полна, обильна!

2007

«Трибуна працы»

О! Ожидаем всей семьёй
Мы выхода «Трибуны працы»,
И чудной жизненной зарёй
Она нам может показаться.

И о селе, и за селом —
«Трибуна працы» всё расскажет,
Её доставят в каждый дом,
В почтовый ящик всякий ляжет.

И о любви, и о погоде
«Трибуна працы» написала,
О новостях различных, моде
Она району рассказала.

И можно ли себе представить,
Что в мире нет «Трибуны працы»,
Кому все мысли предоставить,
Чему душевно улыбаться?

«Мне не забыть того пути,
Когда я шёл и всей душой
Был рад в редакцию идти!» —
Так скажет журналист любой.

2007

Навек я твой (паэма)

1

Навек я твой – і гэтым ганаруся,
Навек я твой – і хвалямі жыцця
Я, беларус, нібыта захлібнуўся,
Адчуўшы голас славы пачуцця.

Я ганаруся, што тут я нарадзіўся,
Я ганаруся, што моцна так люблю...
Я ганаруся, як кожны ганарыцца,
Адчуўшы дух і старану сваю.

І я люблю цябе, мая Радзіма,
Люблю палёў, лясоў той ціхі шэпт,
Мяне ты, быццам маці, нарадзіла,
І даражэй ты мне за цэлы свет!

І я люблю цябе, мая старонка,
Люблю за сіні верасовы дол,
Люблю за спевы птушанятаў звонкіх,
За твой жыццёвы, радасны прастор!

Люблю цябе я за тваю красу,
За гоман лесу і жытнёвы пах,
І светлы нарыс за сабой нясу,
Хай свет адчуе нашых крылаў мах!

І праз тваю гісторыю я чую,
Што палюбіў цябе я незнарок.
Люблю цябе я. як сваю матулю,
І з той любві я атрымаў урок...

І навучыўся я любіць цябе
Ад прашчураў сівых – сваіх бацькоў,
Якія і ў шчасці, і ў журбе,
Адстойвалі цябе і лілі кроў.

2

А чаму ўсё ж завуць цябе «Белая Русь»,
І чаму пад бялявымі крыламі?
І чаму я табой, як нікім, ганарусь?
А таму, што ты родная, мілая.

А таму, што бялявы твае валасы,
І таму, што сарочкі бялявы,
І таму, што ўзімку бялеюць снягі,
А ўлетку на ўзрэччы – туманы.

Я ўсім раскажу пра сваю старану,
Я ўсім раскажу пра Радзіму,
Каб праславіць цябе, каб узвысіць адну,
Каб адчулі цябе хоць гадзіну.

Ты жыві, ты квітней, дарагая мая,
Ты ў жыцці, быццам сонейка, свеціш,
І скажу я ўсім: «Ты – радная зямля,
А мы ўсе твае малыя дзеці!»

Мы кахаем цябе, і мы любім цябе,
Ты адна нам даруеш жыццё.
І не згінула ты ні ў агні, ні ў журбе,
Ты прайшла, пераможца, праз усё.

Пакланюся цябе ў самы дол галавой,
Пакланюся цябе нездарма,
За цябе нашы продкі плацілі крывёй,
За цябе, о святая зямля!

Хай нікто і нішто не пакрыўдзіць цябе,
Хай да самага веку шануюць,
Хай крыніцай святла і агню ў цемнаце
Твае месцы ўсю вечнасць красуюць!

3

Гісторыю вядзеш, мая Радзіма,
Ад Полацкага княства, ад зямлі,
Якая мела Рагвалода-сына,
Якую ён любіў і бараніў.

Была дачка ў Рагвалода-князя,
І клікалі яе Рагнедай усе,
І чутка па-за межы расплылася
Аб прыгажуні – князевай дачцэ.

З-за межаў прыязжалі ў княства сваты,
Хацелі ад Рагнеды шлюб узяць,
Але Рагнеда, быццам звер заклёты,
Адмовілася нават іх прыняць.

Але затым за кіеўскага князя
Рагнеда замуж выйшла, і тады
Уладзіміру казала, што не хоча
Разуць рабыніча – наклікала бяды!

Уладзімір, князь з-пад Ноўгарада слаўны,
Пайшоў вайной на Полацкая княства,
Заваяваў ён Полацк і бяспраўна
Рагнеду прымушаў да шлюбу клясца.

Затым, забіўшы кіеўскага князя,
Уладзімір заняў кіеўскі прастол,
А потым, як прыняў ён праваслаўе,
З Рагнедаю ён разлучыўся зноў.

Пабудаваў ён горад для Рагнеды,
Які назваў у гонар свайго сына,
І з тых часоў жыла ў ім Рагнеда,
Якая Ізяслава нарадзіла.

4

Той Ізяслаў сапраўдным сынам быў,
Любіў ён вельмі сваю маць – Рагнеду,
Народ ён шанаваў, Радзіму ён любіў,
Душою чыстай славіўся ў паў-свету.

Калі аднойчы Уладзімір-князь
Хацеў Рагнеду ў гневе забіваць,
То Ізяслаў, узяўшы меч, ураз,
Стаў паміж імі, стаў усім казаць:

«За што не любіш ты маю матулю,
За што забіў ты дзедз-Рагвалода,
За што матуля зараз пакутуе,
За што трымаеш у душы трывогу?»

Ты не адзін, запомні гэта, князь» —
Сказаўшы так, сын Ізяслаў маўчаў,
І загадаў Уладзімір адаслаць
Рагнеду з сынам, горад збудаваў.

Вось так народ, як вуснамі хлапчук,
Перадаваў гісторыю нашчадкам,
Аб тым, як кроў бараніў свій луг,
Аб тым, як глебу бараніў ён матку.

Аб тым, як кроў на сэрцы запыклася,
Калі стаялі ворагі ў нас,
І як Радзіма дужа ўзнялася,
Калі яшчэ пайшоў наперад час.

Наступны слаўны князь быў Усяслаў,
Аб ім хадзіла шмат легенд, паданняў,
Казалі: быццам месяц наступаў,
А князь быў ваўкалак – нячыста зданне.

5

Князь у ваўка ператвараўся ўноч,
І бегаць мог амаль па ўсёй Радзіме,
Сваім вайскам стараўся ён падмоч,
Выведваў тайны ворагаў адзіны.

Ён быў вялікі ваявода, слаўны,
Усе ворагі баяліся яго,
Ён Полацкам валодаў паўнапраўна,
На мэце ў яго было адно:

Хацеў ён дужа край свій узвядічыць,
Хацеў, каб не кранаў ніхто Радзіму,
Хацеў ён плошчу княства павялічыць,
Было каб што сынам сваім пакінуць.

Аднойчы адбылася жорстка бітва
Паміж вайскамі кіеўскіх князёў
І войскам Усяслава на Нямізе,
Там горы састаўляліся з галоў.

Але над Усяславам перамогу
Не атрымалі ворагі ў той час,
Ісці прыйшлося ім на перамову,
І там ужо, на беразе Дняпра

Яны ўзялі кенязя Усяслава
І пасадзілі ў Кіеў у турму,
Яго ж вялікая народная павага...
Народ жа ласку аказаў яму.

І вызвалілі князя Усяслава,
І абвясцілі князем кіеўскім яго,
Ён перамог сваёю чыста славай,
Повагу меў народа ён свайго.

6

А каб пачуць любоў усяго народа,
Дык трэба не мячом сячы ўдала,
А трэба чалавека і прыроду
Любіць і паважаць – таго нямала.

Такім жа быў і Вітаўт – слаўны воін,
Ён княжыў не над Полацкам і Менскам,
А меў уладу раз у дзесяць болей —
Ад мора Чорнага да самага Смаленска.

Вялікая была яго дзяржава,
Ад мора і да мора яе межы,
І буйную дзяржава мела славу,
І войска моцнае сябе сцярэгчы.

Але не войскам паважаны Вітаўт
Здабыў сябе павагу ў народзе,
А тым, што меў любоў ён да Радзімы,
Што шчасце бачыў у адной прыродзе.

І тым яшчэ, што моцных шанавалі,
Што баязлівых люта ненавідзеў,
Што хабар ён казніў і выразаў,
І верыў, што дабро хутчэй узыдзе!

І гэта прыклад для ўсіх князёў,
І тых, хто хоча росквіту дзяржавы:
Не трэба дзеля гэтага ліць кроў,
І чорную сябе знаходзіць славу!

А трэба ўзяцца ўсім за галаву,
Падумаць аб усім гэтым сур'ёзна,
Каб голас продкаў чулі наяву
І думалі над ім, пакуць не позна!

Але не толькі моцнымі князямі
 Радзіма вельмі ганарыцца сёння,
 Але і мудрацамі, песнярамі,
 Што славяць прыгажосць прыроды ўлоння.

Таксама ганарыцца яна тымі,
 Хто нёс асвету, мудрасць у народ —
 Кірыла Тураўскі, святая Ефрасіння,
 І ўвесь вялікі наш мастацкі род.

Але асобы гонар састаўляе
 Францыск Скарына, наш першадрукар,
 Асветай ён Радзіму праслаўляе,
 Ён роднай мовы слаўны уладар.

Перакладаў Святое ён Пісанне,
 Каб мудрасць веку пранясці да нас,
 І ў гэтым выражаецца пазнанне,
 На гэта траціў ён вялікі час.

Пазнаў ён сэнс жыцця неверагодны
 Ў тым, што трэба людзям памагаць,
 І дабынёй кранаў ён дух народны,
 Каб родны кут любоўю ўшанаваць!

У спадчыну дзве кнігі ён пакінуў,
Да Бібліі прамовы, пасляслоўі...
У іх жыццёвую навуку ўкінуў
Без пафасу таго і мнагаслоўяў.

Не дарам кажуць: тое, што кідаеш
Ты за сабою з нейкім пачуццём,
Перад сабою хутка падымаеш —
То не трапляе проста ў небыццё.

8

Але ўсё шляхецкае саслоўе
Не прыняло ніяк таго казання,
Як ні кажы прыгожа ім выслоўі,
Яны ўсё пушчаюць у апраўданне.

Яны Радзіму прамянялі хутка
На вольнасці шляхецкія адны,
І гутарка была між німі чутна:
Па-польску гаварылі ўсе яны.

За тое, што забылі сваю мову,
За тое, што аслабілі Радзіму,
Павінны былі ўсе прыняць умову
Падзелаў Польшчы, любай ім краіны.

Як ні стараўся аднавіць Радзіму
Пан патрыёт, але не ўдалося.
Была тым часам страчана гадзіна,
На месцы ўсё вярнуць не давялося.

І Беларусь, Радзіма дарагая,
К Расійскім землям адышла ўся,
І скарб народны хутка ўжо трапляе
Ў Расію, да расійскага жыцця.

Але не злілісь брацкія народы
Культураю і моваю сваёй,
Такая ўжо была ў іх прырода,
Што гонар не кідалі яны свой.

І так пражылі многа або мала,
Аж тут, глядзіш, і новая бяда:
Вайна с французам раптам напаткала,
Аднак, і ёй прыйшла ўжо чарга.

9

Напалеон, французскі імператар,
Хацеў адзін над светам панавець,
Ён быў вялікі, моцны ўзурпатар,
І моцную для гэтага меў раць.

І вось вайной пайшоў ён на Расію,
І шмат нарабаваў ужо добра,
А за Масквою раптам абяссілеў,
Яго спаткала дужая бяда.

І наша войска, доблесны Кутузаў,
Пагналі прэч – на захад ад зямель, —
Бядою абярнулася для французаў
Вайна, як люду страшная мяцель.

Але пажылі мірна мы не доўга,
Год с пяцьдзсят, а можа троху больш,
Узняў паўстанне пане Каліноўскі
За Беларусь, за край бацькоўскі свой.

І ён казаў, што не народ для ўрада
Павінен існаваць, наадварот.
Сапраўднаю і шчыраю ўладай
Лічыў ён ту, што выбіраў народ.

Але паўстанне ўдачы не імела,
Пасварыліся польскія паны,
І ваявалі быццам бы нясмела,
І хутка паздаваліся яны.

Вось так, урад народнае паўстанне
Рэпрэсіямі жорстка падавіў,
Аднак свядомасць, мудрасць і пазнанне
Народу аніяк ён не забіў.

10

Але народ не мог трымацца болей,
І зноў ён рэвалюцыю ўзняў,
Каб вызваліцца хутка з той няволі,
Народ тут сілу духа паказаў.

І, скінуўшы царызм, яго ўлада
Ўсталявала новы, лепшы строй,
Савецкі строй, адзіны ўсюль парадак,
З адзінаю сталіцаю – Масквой.

Аднак, усё ж, мы дужа пацярпелі:
Пачатак быў дваццатага стагоддзя,
І страт людзей мы шмат ужо імелі,
Вайна, як смерць, хадзіла па народзе.

Але народ, як быццам бы сілач,

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.